

T-125. 2022.01.16. Szívbeli meghajolás

Kedves Szülők és Gyerekek!

József szívesen fogadta a testvéreit. Mikor Benjámint meglátta, nagyon elérékenyült, és külön ment a szobájába, mert sírt megindultságában. Aztán együtt ebédelt a testvéreivel.

Ezek után azt parancsolta a háza gondviselőjének, hogy töltsen meg gabonával a zsákjaikat, és tegye vissza mindenkinek a pénzét a zsákjába. Benjámin zsákjába pedig tegye bele még az ő ezüst poharát is. Korán reggel aztán elbocsátották őket.

Még nem messze jutottak, amikor József utánuk küldte a háza gondviselőjét ezekkel a szavakkal: *Miért fizettetek gonosszal a jó helyébe? Avagy nem abból iszik-e az én uram? és abból szokott jövedölni! (1Móz 44,4-5)* Vagyis azt kérdezte: Miért loptátok el az ezüstpoharamat? Nem tudták, hogy József tette Benjámin zsákjába. Ezért azt mondták: *Akinél megtaláltatik a te szolgálid közül, haljon meg az; sőt mi is szolgálai leszünk uramnak. (1Móz 44,9)*. Erre József szolgálja keresgélni kezdte a poharat. A legnagyobbikon kezdte, és a végén Benjáminnál megtalálta.

El tudjátok képzelni, mi mehetett végbe bennük? Ők maguk mondták ki a halálos ítéletet Benjáminra, és magukra is, hogy József szolgálai lesznek. Talán idős apjukra, Jákóbra is gondoltak: Mi lesz vele, ha megtudja: Benjámin nem térhet vissza, sőt a többi gyermeke is rabszolga lett Egyiptomban? Gondolhattak a családjukra, akik a gabonát várták, mert mindenből kifogytak. Elképzelhették, hogy az éhhalál vár rájuk. Minden összeomlani látszott! Nem csoda, hogy ezt olvassuk: *Azok pedig meghasogatták ruhájukat, és ki-ki megterhelé a maga szamarát, és visszatérének a városba. És beméne Júda és az ő atyjafiai a József házába, ki még ott vala, és földre esének előtte. (1Móz 44,13-14)*

Ez volt a harmadik, és ez volt az igazi, a szívbeli meghajlás József előtt. Ugyanis először és másodszor is meghajoltak, de azok a meghajlások nem a teljesen összetört szívből jöttek. Korábbi meghajlásukkal megadták a tiszteletet Józsefnek, mint Egyiptom kormányzójának. Az előbbi meghajlásukkal talán József jóindulatát akarták megnyerni, hogy gabonát kapjanak. De most minden összeomlott. Így szólt Júda: *Mit mondhatunk az én uramnak? Mit szóljunk, és mivel igazoljuk magunkat? Az Isten büntetése utolérte szolgálidat. Íme mi az én uram szolgálai vagyunk, mind mi, mind az, akinek kezében a pohár találtatott. (1Móz 44,16).*

Figyeljük, mit mondtak? Isten büntetése utolérte szolgálidat. Vagyis a bűneik következménye, a bűneik büntetése érte utol őket. Nem hibáztattak senkit, nem mondták Benjáminnak: Hogy került hozzád az a pohár? Nem védekezett senki: Megadták magukat, és földre esésükkel, földig való meghajlásukkal elismerték a bűneiket, és elfogadták a büntetést, mert a lelkiismeretükben nagyon jól tudták, hogy mit tettek Józseffel, amikor eladták, és apjukkal, amikor becsapták.

Ma is ilyen az igazi meghajlás Isten előtt. Mint ahogy József testvéreinél, nekünk sem megy ez egyszerre. De az Úr türelmes velünk, és sokféle módot, körülményt, nehézséget felhasznál arra, hogy ne csak színből, hanem szívből hajoljunk meg, boruljunk le Jézus Krisztus előtt. **Ámen.**

Szeretettel:

Debrecen, 2022. január 16-án,

Apostol Imre bácsi